de abbi-jõggedega ühhendatud ruttab Emma neitsike Würzjärwe poole; kül lähheb järwe nähhes tüttarlapse südda arglaseks ja mõtleb isseenes: kudda sealt läbbi peasen? Agga kui lõuna poolse järwe otsa saab, ütleb ta: ma mõistan ujjuda, ja kargab seddamaid järwe. Wata! kui mo neitsike zukleb ja liikmeid sirrutab ja järwe laenede läbbi tungib, kunni ta põhja poolse järwe kaldale jõuab, sealt ommikut wasto pörab, Pedja jõega kokku juhhub, kedda ta kaisu wõttab ja siis kiresi Tarto pole tõttab. Linna nähhes sillitab ta juukseid, kohhentab kaela rättikut ja pühhib tolmu silmnäo pealt mahha, sest päike paistis elledast ning pani teed tolmama. Agga et kenas linnas wägga paljo targad mehhed ellawad, kes Kalendrid ja kõik suggu inemärgid tewad, sellepärrast ei julge Emma neitsike aega wita, waid üab naerolikko palgega: „Terre ja Jumalaga!“ ja pistab siis Luunja mõisa pole. Luunjast wõttab teed Meksi, Meksist Kastri mõisa, kus Aija-jõggi tema sülle langeb, kellega seltsis ta Peipse järwe lähheb. — Tarto, Pihkwa ja Narwa wahhel käib miñewast kewwadest sadik üks auro-laew Emma jõgge mõda, mis iñimesi peale wõttab ja mitmesuguse kaubaga koormatud padid ja lodjad oma järrel weab. Täñawo kewwadest kunni 15ma Augusti ku päwani on Tarto auro-laew 54 kord Emma jõgge mõda sõitnud. Auro-aetawast laewadest leitakse pikkemalt õppetust O. W. Masingi Näddala lehtede seest. F. K.

Tähtsä andispalleminne.

Se om immelik, et halwa innimisse külge ausa mehhe nimmi ei nakka, nink et temmä selle läbbi weel ennämb saap teotedus.

Kats meest istewa ütten külläkörtsin üttenkoon. Ent üts neist olli mitma asja perräst kurja juttu al nink keäke es tahha teddä, nida kui nirki, omma murro pääl sallida; ent temmä süde es köhta keäke kohto een töttes tettä. Selle mehhega saije sel töisel körtsin tülli, nink wihhamelen ja ka sest, et temmä ütte klasi wina ülle arwo olli serbänu, sõimas temmä teddä kõlbmatummas innimisses. — Sellega wõip se rahhule olla, ke kõlbmata om nink temmäl ei olle muud waja. Ent se kelm es olle sellega mitte rahhule, taht weel ennämb, sõimas ka nink nõus töise käest tunnistust. Ni tõssi neide waijel sõnnutaminne, nink se töine üttel tälle: sinna kelm! sinna nurme warras! — Sellega es olle se kelm weel rahhule, enge läts kohtomõistja mannu kaibama. Sääl tulli nüüd kül sõimajalle kurri luggu. Sallata es tahha temmä omme sõnnu, nink tunnistusse läbbi neid kindmas tettä es wõi temmä, et temmäl selle näggijid es olle, mes temmä tees. Ni piddi temmä sis ütte rubla trapi masma, et temmä ütte ausat meest kelmis olli sõimanu, piddi weel omma südü töise käest andis pallema nink möttel: sel wina su täwwel